

CARME MUNTÉ

El 24 de maig es compleix el cinquè aniversari de la publicació de l'encíclica *Laudato si*, en la qual el papa Francesc fa una crida a una conversió ecològica integral. Quina ha estat la seva recepció? Li ho preguntem al jesuïta Jaime Tatay, autor del llibre *Ecología integral. La recepción católica del reto de la sostenibilidad* (BAC). El 28 de febrer passat va oferir una xerrada sobre aquesta mateixa qüestió a l'Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura.

Com valora la recepció de l'encíclica per part de l'Església?

Podem considerar tres ritmes o velocitats en el procés de recepció de la *Laudato si*. Hi ha països, diòcesis, institucions o grups cristians que s'han pres molt seriosament les propostes de l'encíclica i encapçalen la transformació que ens demana el document. Hi ha un segon grup de cristians que té un interès sincer en el tema però que, per manca de temps, per la dificultat que comporta iniciar processos de canvi o perquè té altres qüestions més urgents a resoldre, ha deixat les preguntes plantejades per a més endavant. Finalment, i tot que sigui el més minoritari, continua havent-hi cristians —catòlics i d'altres confessions— per als quals aquesta qüestió o bé no té una importància especial o bé continua provocant recel.

Quins són els deures pendents en relació amb la crida a la conversió ecològica integral?

La tasca més urgent és connectar l'espiritualitat amb els reptes plantejats a la *Laudato si*. Tenim una tradició mística i monàstica que ha trobat des dels principis del cristianisme una font d'inspiració i de guarició en el contacte amb la Creació. Som convidats a redescobrir aquesta tradició espiritual per afrontar els nous i complexos reptes globals. La segona tasca té a veure amb l'educació i la formació permanent a tots els nivells, començant per conèixer, estudiar i meditar la pròpia encíclica. Finalment, també necessitem connectar el nostre compromís ètic amb aquesta qües-

El jesuïta Jaime Tatay reflexiona sobre l'encíclica «Laudato si» en el cinquè aniversari de la seva publicació

tió, especialment la solidaritat amb els més vulnerables que ja pateixen les pitjors conseqüències de la contaminació, el desplaçament forçós o la degradació dels territoris. No hi haurà justícia ni desenvolupament equitatiu, si no tenim cura de la Terra.

Quines accions pràctiques poden dur a terme els cristians en l'àmbit personal i comunitari?

Moltes. I totes són importants, tot i que semblin insignificants. Des de formar-se i pregar, fins a comprometre's en petits actes quotidians que són els que finalment ens canvien i inicien les grans transformacions col·lectives. No podem conformar-nos a reciclar i apagar els llums o tractar de gastar menys aigua. Hem de preguntar-nos quantes coses supèrflues podem evitar, com reduir el malbaratament, com viure millor amb menys. La crida a la sobrietat, a la solidaritat amb els més pobres i a la interioritat són tasques de tot cristià. En l'àmbit institucional, també hem de plantejar-nos com fem servir els diners, com gestionem immobles, com orientem les escoles i universitats o com portem tots aquests temes als nostres mit-

jans de comunicació, catequesis, predicacions, pastorals, etc.

Què aporta la visió ecològica de la *Laudato si* al moviment ecològic mundial?

Aporta una cosa única que cap altre actor de la societat, ni tan sols el moviment ecologista, està oferint: una visió integral. L'ecologia integral és una proposta «multidimensional» que articula diversos elements d'una manera única: 1. Anàlisis científiques i propostes tècniques, com ara la recerca de solucions basades en l'evidència científica; 2. Crítiques culturals, socials i polítiques, com ara la denúncia de la injustícia social o el qüestionament de l'antropocentrisme desviat; 3. Claus místiques i espirituals, com ara la invitació a la pregària, la contemplació i la celebració agraïda de la vida. Aquesta visió integral enriqueix el debat actual de la sostenibilitat, i convida a un acostament sapiencial i a un diàleg entre els múltiples actors que conformen la nostra societat global. Per això, l'Església, i altres confessions religioses, poden i s'han de convertir en amfitrions d'una de les converses més importants del nostre temps.